

Mándy Iván

HUZAT PAPA

az előszobában, a reggel templomában. Előtte a cipők gyülekezete tisztulásra várva egy kiterített újságpapíron. Ó meg a falnál. Jó, jó, majd kezelésbe veszek mindenkit. Nem kell aggódni. Dörzsölök és fényesítek. De előbb még hallanom kell

a lépéseket a lépcsóházból
 az öregek csoszogását
 a bevásárlásból hazatért asszonyok trappolását
 a káromkodást, ahogy elvágódnak a lépcsőn
 a lépcsóházi köhögést
 a hörgést valahonnan a mélyből
 a lift kétségbeesett rángatózását, akadozását
 a csövek zúgását
 az ajtók nyikorgását
 egy tiszta férfihangot.

– Öt-kettő.

A hörgés egyre szakadozottabb. Ez már fuldoklás.

A ház csöndje.

Gyászjelentés egy cipőn.

A férfi felveszi, figyelmesen elolvassa.

Gyászollak, míg élek, soha nem múltó szeretettel Gizus, Pista, Borbás Gabi, Elek, Klárika, Ilonka...

Kicsapódnak az ablakok és az ajtók. Huzat vág végig a lakáson.

Valaki óriási huzatot csinált. De ki lehetett?

– Huzat Papa! Huzat Papa!

Úristen! Ki az a Huzat Papa! Lehet, hogy én? De hiszen nem is én voltam. Vagy talán mégis...?

Repülnek az iratok, a cetlik, a feljegyzések, a receptek. Látni senkit se lehetett.

Csak a hangok. A hangok ingerült hullámzása.

– Meddig csinálod ezt még?

– Azért jó lenne már becsukni az ablakokat.

– Nem is én nyitottam ki.

– Ne mondd!

– Talán a szomszéd?

– Nincs is szomszédod.

– Nincs! Nincs!

– Becsukni!

– Irgalom!

Csönd.

Fekete betűk.

Várakozó cipők.

Ne higgyétek, hogy megfeledkeztem rólatok.

Hohó! A partecédula! Az előbb még az előszobában, most meg... na persze, ez az

orkán... *Gyászollak, míg élek, Gizus, Pista, Borbás Gabi, Ilonka... az egész család... soha nem múltó szeretettel.*

Iby András!

Mit akar itt Iby András?

Az előbb még nem állt itt ez a név, és most csak így egyszerre... Bizonyára mély barátság fűzte az elhunythoz. És az elhunyt családjához.

Iby András.

Várjunk csak. Ismerős név. A Darlingba járt. Nem volt éppen törzsvendég, de azért elég gyakran.

Egy távoli asztal mellől néztem. Vékony papírszeletek fölé görnyedt. Írt valamit. Fordított, egy szerzetes szikár szenvedélyével. Olykor hátrahajolt. Majd megint a papírszeletek fölött. Nem nézett fel, ahogy átszólt:

– Iulius Caesar: A gall háború.

Ezzel mintha mindent elmondott volna magáról.

Nem hagyhatom cserben a cipőket.

De látnom kell, ahogy a halak egymással szemben úsznak.

Igen, a halak egymással szemben úsznak a faliszőnyegen.

Mióta van itt ez a faliszőnyeg? Ki vásárolta? Ki ajándékozott meg vele?

A Harmos Pannival akasztottuk fel. De nem tőle kaptam. A Tibainétól?

A halak egymással szemben.

Egy női harisnya hosszan belelóg egy archa.

Felszakított száj.

Oldalt fésült haj. Lenyalt frizura.

Középen riasztó kopaszság.

Földrés, ahonnan már minden kipszult.

Valaha még könyvtáram is volt. Mondhatnám, hogy értékes könyvtár. Ellopkodták a köteteket.

Egy parányi gomb belepottyant a kagylóba. Utánabámult. Mintha minden belevesztett volna abba a zuhatagba.

Nedves lett az ajka, ahogy megkérdezte:

– Mi van Szuszics Ibrahimmal?

A kérdés elhalt.

Egy láb az esőben.

Kint felejtették?

Egyáltalán elfeledkeztek róla?

Magára maradt.

Valaki majdcsak elviszi.

Addig meg ázik.

Ki visz haza egy agyonázott lábat?

A cipők odakint az előszobában. Várnak, várnak az újságpapíron.

– Na tessék! Lefogadom, hogy kibámul az utcára! Felfedezett valakit vagy valamit.

Egy kapualjat, egy összetört ernyőt a pocsolyában, mit tudom én...

Rólunk meg szépen megfeledkezett.

Ismerjük ezt a figurát.

Ígéretet, azt tud!

És abban a pillanatban már el is felejt.

Az ígéretés világbajnoka. A hazudozásé.

Ennek aztán semmit se jelent az adott szó.

Az adott szó! Az adott szó!